

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Šifte tsadiķim

Lerner, Pinḥas <mi-Dinovits>

<ץיבונידמ> סחניפ

Abraham Josua Heschel

עשוהי מהרבא, לשה

Lemberg, 5681 [1920 oder 1921]

אב

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9418

פרעה אמר לי כי אהיה עונך ואפריח סוכה שלוני עליך
 ותחת כנפי תחסה ואני אקוּרְךָ וּכְל רַע וְאֶכְכִּי אֶדְרֹךְ עֹנֶךָ
 וְאֶרְיוּנָהּ וְאֶכְכִּי אֶעֱלֶךָ גַּם עֲלֵה שָׁלַח הַחַגְשָׁם חַי וְעַל הַשְּׂכִיחַ
 הַיָּיִט וְנֵה זִכִּית יֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל הַשִּׁיב לִי כִי צִהַלְיָחֵךְ אַחַת הַעַם
 הַזֶּה וְנֹגְרִים תַּעֲבֹדוּן אֱלֹהִים וּבְגֹוֶר חַה אֹת וְסִינַן וְנֵה
 שָׁמַם עֲבָשׁוּ וּמְנֻשָׁיִם לֹא וּמְלָמֵם זֶה לְהַם כִּי מִשְׁרָשֵׁי הַקְּדוּשָׁה
 הַם צֹדֵחִי רַק טוֹמְאֹת מְלָרִים גְּרוּמָה לְהַם וְלֹא פִעְלֵי אֹן צֹה
 וְאֶמְסִים הַם וְהַעֲד כִּי צִהַלְיָחֵךְ אֹתָם וְנֹגְרִים שָׁלַח יֵהֵא
 עוֹד מִשְׁקֻעִים צְנוּקָה הַקְּלִיפָה כִּי צֹדֵחִי יַעֲבֹד אֱלֹהִים
 וַיַּחֲזֹר לְשֹׁרֶטֶס לְשֹׁרֶטֶס הַקְּדוּשָׁה וְכֹלֶם לְדִיקִים וְקֹדֵשִׁים וְזִל
 מִדְרַשׁ רַבָּה קָדַר תַּשָּׁא עֵי וְיָב לִמָּה דִי יַחֲרַם אֶפֶךְ צְנוּקָה אֶשֶׁר
 הוֹלֵאת וְנֹגְרִים וְנֵה רַחֵם לְהַזְכִּיר כֹּחַן יִלְיָחֵם מְלָרִים אֲלֵהָ אֹמֶר
 וְנֵה רַבּוֹן הַעוֹלָם מֵהִיבֵן הוֹלֵאת אֹתָם מֵאֶרֶץ מְלָרִים שְׁהִיה
 כֹּלֶם עוֹבְדֵי עֲלֵחִים וְגוֹ הַכַּחַת כֹּל הַעוֹלָם וְלֹא שְׁעַבְדָּת
 צִנְיָךְ אֲלֵהָ צְנוּלִים שְׁהִי עוֹבְדֵי עֲלֵחִים וְנֵהֵם לְנֹדֵם צִנְיָךְ וְאֶךְ
 הַם עָשׂוּ אַחַת הַעֲבָל וְגוֹ עֵיכ וְרוֹצַ דְּבָרֵיךָ מִמֶּנּוּ גַּם זֶה וְלִינֹד
 זִכִּית גְּדוֹל עַל יִשְׂרָאֵל שָׁלַח מְלָמֵם צֹה זֶה לְהַם רַק וְנֵה
 גְּרוּמָה מְלָרִים אֲלֵהָ מְלָמֵם הַם כֹּלֶם אֱהִיבִים כֹּלֶם צְרוּרִים
 כֹּלֶם קְדוּשִׁים :

הן

כִּי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמַעוּ אֲלֵי וְאֶךְ יִשְׁמַעֲנִי פְרַעְמָה וְגוֹ
 צַמֵּם הַרֵב הַלְדִיק וְכִי **מְשִׁי פִישׁוּקָע** זִל

כִּי יִזְנֵה הַכְּזִיחַ צְרַח תְּרַשִּׁיטָה כִּי
 אֲוִלִי רַךְ לִצַּב צְבִי כְּטִיה וְיִשְׁמַעֲנִי וְאֵז יֵהֵא חַי קְטוּרָה גְּדוֹל עַל
 יִשְׂרָאֵל שְׁהַם לֹא שָׁמַעוּ לְקוֹל כְּזִיחִים וְזִלָּה צְרַח תְּרַשִּׁיטָה
 כְּנִישׁ צְנוּדְרַשׁ וְזִית הֵן צְבִי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמַעוּ אֲלֵי וְאֶיכ אֶךְ
 יֵהִיה צִחִים אֲוִלִי חַי פְּרַעְמָה יִשְׁמַעֲנִי וְאֵז יֵהֵא קְטוּרָה חַי עַל
 יִשְׂרָאֵל וְאֵז וְאֶכִּי עַרְל שְׁפִתִים הַיָּיִט שָׁלַח יֵהֵא לִי שׁוֹם פִּישׁ
 לְנֹדֵם זִכִּית עַל יִשְׂרָאֵל וְזִלָּה וַיִּחַן לְכַחַת עֲכִיבֵל הַקְּדוּשָׁה
 וּמִהַרֵב הַבְּחִין וְכִי רִי בְּלֵלֵל כִּי אֲצִיֵד **מֵאוּסְטְרָהָא**
 שְׁמַעֲנִי כִי הַרְנֻצִין זִל כַּחַת דְּקַל וְחֹמֶר
 פְּרִיכָא הוּא דֵהֵא הַעֲרַם שְׁבִנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמַעוּ וּבֹאֵר
 צְכַחֵב שְׁהִיה וְקוֹלֵר רֹחַ וּמַעֲבֹדָה קְשָׁה מִשְׁאִיכ פְּרַעְמָה עֵיכ
 לְשׁוֹן הַרְנֻצִין זִל וּבִיחַר הַרֵב הַכִּיֵּל דִּילִישׁ דְּצִחֻמָּת לְרִיךְ לְהַבִּין
 אֶךְ הִיה צִחֵם שְׁפִרִי לְמִשָּׁה לְצַפֵּר לְהַם קַן הַגְּאוּלָּה הֵלֵא הִיה
 וְקוֹרַת צִידֵם מֵאֲצוּחֵיהֶם שְׁהַשְׁעִבּוֹד יֵהֵא אֲרַבַּע מֵאֹת שָׁמָה
 אֲחֻנָּם וְנֵה גִילָה לְהַם הַטַּעַם דְּקוּשֵׁי הַשְׁעִבּוֹד וּמִהַרֵב הַגְּאוּלָּה
 וְלֹא רָצוּ לְקַבֵּל וּמִמֶּנּוּ וְזִיחַ וְנֵה הֵן צְבִי לֹא שָׁמַעוּ אֲלֵי הַגַּם
 דְּבִלְוֵי לְהַם טַעַם מִהִירוּחַ הַגְּאוּלָּה הוּא וְקוֹלֵר רֹחַ
 וּמַעֲבֹדָה קְשָׁה וּמִיכֵם אֶךְ יִשְׁמַעֲנִי פְרַעְמָה שְׁחִיטֵי יוֹדַע טַעַם
 מִהִירוּחַ הַגְּאוּלָּה וּפְרַעְמָה חֲכִים וְיוֹדַע שְׁעִתִּידִין לְהִיּוֹת צְבִירוּחַ
 אֲרַבַּע מֵאֹת שָׁמָה עֲכִיֵל :

ובשם

הַרֵב הַלְדִיק הַמּוֹכִיחַ הַגְּדוֹל זִל שְׁמַעֲנִי
 בִּיחַוֵר עַל פִּסְקוֹ הֵן צְבִי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמַעוּ אֲלֵי
 וְאֶךְ יִשְׁמַעֲנִי פְרַעְמָה כִּי עֵי שְׁמַעֲנִי מִלֵּד צְנוּל עֲבַעוּ
 שְׁיוֹשֵׁלֶם צְנוּדוֹת רַעוּת כְּדִלְיָחֵךְ דְּרִיזִל מִשָּׁה רַבֵּן קְנוֹסְחֹס

הִיה וְהַפֶּךְ עֲבַעוּ לְעוֹבָה וְעַסָּה הַיֶּפֶךְ הוֹרָחַח לְצוֹ וְעִיזֵי הִיה
 יֵרַח לְכַפְּשׁוֹ פֶּן לֹא יִשְׁמַעוּ אֲלֵי וְלֹא יִכְטֹם דְּבָרֵיךָ בְּלִצַּם כִּי
 וְנֵה שְׁחֹמְרוֹ זִל כֹּל וְיֵי שִׁישׁ צוֹ יֵרַח שְׁמִיִם דְּבָרֵיךָ כְּשׁוֹמְעִים זִל
 דּוֹקָא צְנוּי שְׁכַל יִמִּי הוּא יֵרַח שְׁמִיִם וְהִירָחַח לְצוֹ שׁוֹת
 לְעוֹבָה לְפַעוּלְתּוֹ כְּהוֹרָחַח לְשׁוֹת שִׁישׁ צוֹ וְכִיּוֹן שְׁהוּא הִיה
 צְנַחִינָה זֶה שְׁהִיפֶךְ הוֹרָחַח וְזִלָּה וּמִלְדוֹ לְחֻבָּה וְעַסָּה שָׁלַח
 כְּהוֹרָחַח לְצוֹ עֵיכ יֵרַח לְכַפְּשׁוֹ פֶּן לֹא יֵהִי דְבָרֵיךָ כְּשׁוֹמְעִים וְהַשִּׁיב
 לִי הַקְּצִיָּה שְׁעִי תוֹרַח אֲחֻנָּה שְׁחַתְּנָה עַל יְדוֹ יִשְׁמַעוּ לִי וְזִלָּה
 תַּעֲבֹדוּן אֱלֹהִים צְרַח הַזֶּה עֲכִיֵל וְאֶפֶיֵל דְּזִהוּ טַעַנְתָּ וְעַסָּה
 אֲחִי עַרְל שְׁפִתִים זֶה מוֹרָה עַל וְזִגּוֹ לֹא עוֹבֵד אֲחֻנָּה הוּא
 הַפֶּךְ עֲבַעוּ לְעוֹבָה וְיֵרַח שָׁלַח יִשְׁמַעֲנִי אֲלֵי (וְיִדְוַע דְּוִינְיֵי דִי
 לִירוּפֵי הַיָּיִט עֵיבֵי קִיב וְיֵהֵא צִין עוֹלָה רִלִּצַּב מוֹרָה דְּהַכֵּל
 צְכוּמָת הַלֵּב חֲלִיחַ מִיֵּלְחָח וְרַחֲמֵנָח לְצֹחַ צְעִי וְאֹתוֹת רִלִּצַּב
 מְעִירָקוֹן רַחֲמֵנָח לְצֹחַ צְעִי וְזִהוּ צִיּוֹם הַהוּא יֵהִיה דִּי אֶחָד כִּי
 הַשֵּׁם הַיָּיִט צִיָּה יַעֲשֶׂה בְּלִירוּפֵי יֵהִי כִי עֲכָשִׁי הוּא צְנַחִינָה
 וְיִיזֵי צַעֲשָׁה קְפִיּוֹת כִּי לְרִיךְ לְהַחֲתִיבָה צְחָקֵךְ וְדִין לִזֵּה רַחֲמִים וְזִלָּה
 דִּין כִּי כֹל אֶחָד וְאֶחָד מִגְּמוּת רִטוּט לְדַבֵּר אֶחָד אֲחֻנָּה צְצִיחַת
 מִשָּׁמָה צִיָּה וְזִהוּ כֹלֶם הוֹאֵחַת אֶחַת מוֹרִיךְ וְכֹלֶל כֹּל צֹחַ עוֹלָם
 יֵהֵא מִגְּמוּת רִטוּט לְדַבֵּר אֶחָד לְזִיו הַשְּׂכִיחָה וְלֹא יִלְטַרְךְ
 לְהַחֲתִיבָה צֹחִי קְלוּמָה לִכֵּן יֵהֵא וְזִן הוֹאִי יוֹדֵי כִי הַיָּיִד רֹחַם
 לְחַכְמָה כִּי כֹלֶם יִדְעוּ עֲבֹדָה דִּי צְחַכְמָה וְקַטְכִים וְעַד גְּדוּלִים
 וּמִלְחָה הַאֶרֶץ דַּעַם אֶחַת עֵיכ : (חֲסָר)

בא

ויאמר

אֱלֹהִים יֵהִי כֵן דִּי עוֹנָם כְּאֶשֶׁר אֲשַׁלַּח אֲחֻנָּם
 וְאֶחַת טַפְסַם רַחֵם כִּי רַעִה נִגְדַּ פְּכִיכֵם וְגוֹ וְיִלְמַד אֶךְ
 דִּי אֲלֵ מִשָּׁה נַעֲמָה יִדֵךְ עַל אֶרֶץ מְלָרִים צְחָרָבָה וְגוֹ יֵלֵד אֶךְ
 יַחֲבֵן שְׁפָרְגָה לְיִרֵר יִשְׂרָאֵל שְׁהִיה כְּהַפֶּךְ לְלִבּוֹ כְּמוֹעַט רַעֵב
 לְהִיּוֹת נַעֲשָׂה אֲחֻבֵב כְּאֹן לְיִשְׂרָאֵל וְלַחֲשׁוֹשׁ צְהִיךְ שָׁלַח יַעֲיַע
 עֲלֵיהֶם צְאוּמְרוֹ רַחֵם כִּי רַעִה נִגְדַּ פְּכִיכֵם עוֹד וּמַחֲלַת אֲחֻנָּה
 שְׁאֹמֶר יֵהִי כֵן דִּי עוֹנָם וְגוֹ נְרָחָה שְׁהִיה בְּלִצַּבֵּן קְלֵלָה יִדְבַר
 וְקִיִּים אֲחֻמְרוֹ רַחֵם כִּי רַעִה נִגְדַּ פְּכִיכֵם הִיּוֹתוּ מוֹרָה עַל אֲחֻבָּתוֹ
 אֲלֵיהֶם וְחֹשֶׁשׁ צְהִיזִקֶם גַּם יֵשׁ לְהַבִּין וְנֵה דְנוֹתְרַגֵּם חַי
 אֲחִי צִישָׁא דְאֲחֻנָּה קְצִירִין לְנוֹיַעֲבַד לְקַבֵּל אֲפִיכִין לְאֲקַתְחֹרַח
 אִין לִי וּשְׁמַעֲנִי עוֹד יֵשׁ לְדַעַת מִשְׁמַעֲנִי הַקְּצִיָּה לְמַשָּׁה עוֹד
 צְאוּמְרוֹ נַעֲמָה יִדֵךְ עַל אֶרֶץ מְלָרִים צְחָרָבָה וְגוֹ וְלֹא מִלִּישׁ
 לְשׁוֹן כֹּזֵה כֹּכֵל הַנּוֹכַח כִּי צְדָם כְּאֹמֶר נַעֲמָה יִדֵךְ וְגוֹ וְיִקְוִי דַם
 וְלֹא כְחִיב נַעֲמָה יִדֵךְ צְדָם וְכֵן בְּלִפְרֵדַע כְּאֹמֶר נַעֲמָה יִדֵךְ וְהַעֲלֵ
 אֶחַת הַלִּפְרֵדַעִים וְגוֹ וְלֹא כְחִיב נַעֲמָה יִדֵךְ בְּלִפְרֵדַעִים וְכֵן
 צְכִיכִים כְּאֹמֶר וְהִיה לְכִיכִים וְלֹא כְחִיב צְכִיכִים וְכֵן עַדִּי כֹכֵל
 הַנּוֹכַח וּצְפִירוּשִׁיטוֹ לְחַהֲלִים פִּי קִיָּה צְפִסְקוֹ אֲחֻר וְיִצֵּא
 אֲרַבָּה וְיִלֵּךְ וְחִין מִקְּסַר וְגוֹ הַרְחַצְנוּ הַדְּבִיר תִּלְכַּעַת נְרָחָה
 לְפִרְשׁ צְרִיךְ הַפֶּשַׁע גַּם רַחֲמֵי צְכַפֵּר הַקְּדוּשָׁה אֲחֻיָּה זִל
 נַעֲמָה אֶחַת יִדֵךְ צְחָרָבָה אֲוִלִי שִׁיקְשׁוֹר אֲרַבָּה אֶחָד צְנוּעִיטוֹ אֵל
 אֲפִשֶׁר שִׁיזְכּוֹר עַם הַאֲרָבָה צְנוּעוּתוֹ אֶחַת יְדוֹ לְסִינַן כִּי נַעֲמָה
 יְדוֹ

וחד היה צביל הארצה עכ"ל ודברי נביאות הוא (והספוט
 צבירובין דף קי כחצו ח"ל אומר ר"י דככל נוקם שאומר אין
 אלו חלף דברי נביאות היו לשבח כלומר אין הכונה כזו וצוחו
 הקדוש אומר וכו' ע"כ) ולפי דבריו ז"ל יחורץ הדין של
 בארצה אמנם קשימותו צמקונה מה כשחנה נכח זה מה שלא
 לזה כן בדם לקשור מעט דם צמקס או לזכור קס דס
 צמקומו חס ידו וכן עדי' צכל המוכח חכן כשכיל על ענין
 גלות וולרים וכשנעמוד על הקיפה כגון צע"ה המקוצצ
 ונלמורים הסכבים מונח ולא חצין יראה ד' כבר קדם לט
 דברי הקדוש האר"י ז"ל שקיפה גלות וולרים כי אוחו הדור
 היו מהנילוית של קרי שהוליא ארסי' בחוקן הקיל' סנה
 שפירם מנאשחו ונצוחר בגמרא (עירובין יח) אומר ר' ירמיה
 בן אלעזר כל אוחן הגמים שהיה אדתי' צבידו הוליד רוחין
 ופידין וליין שנאמר ויחי אדם שלמים ונאלה סנה ויולד
 ברמותו בללמו מכלל דעד האידכא לאו בללמו חוליד ונסיק
 כי אמריקן ההוא שצבנה זרע דחזו לאונקיה ע"כ והנה
 העיפות קרי שהס כיולוח קדושה נחלצטו צחוק הקליפה
 והס עליונות והנה היה צהכרה להקנס וזה היה לריך כונה גלגולים
 ועליות והנה היה צהכרה להקנס וזה היה לריך כונה גלגולים
 עד תום מהס חלואת עונולחס ואלו הנשמות נחגבלו
 ח"כ צדור המוצל ולכן ג"כ היו מורדים מרוב הקליפה שהיו
 בהם וגם היו נשחיתים חס דרכם על הארץ צקוד כי השחית
 כל צער וחסו אונחה חס האדם אשר צרחי כי חס צני אדם
 מונס ילירכפיו יצדק וחסו אמרו וכל יר מחצבוח לצו רק
 רע וגו' כי להיחס נוקוד מעי צני אדם נקראים רע
 כזכר צהר הקדוש על פסוק לא יגורך רע וזה קוד
 יורא ה' כי רבה רעת האדם צארץ רעת האדם מונס
 וח"כ כחגבלו פעם שניה צדור הפלגה ועליהס כחי
 ליראות חס העיר וחס הנגדל אשר צנו צני האדם וגומר
 ואמרו ז"ל צהר הקדוש צני דאדם קדושה צני מונס רק
 מלך הקרי והיו מדכורא לחודא וגם חס חטאו וחס כך
 נחגבלו פעם ג' צאנטי קדוס וגם חס חטאו ח"ס וחנטי
 קדוס רעים וגו' עד לא יגורך רע כלומר קצחו מלוחו
 רע ורחם הקציה שלא הלליחו חו נעעס פעם הרציעי
 צמלרים והן הן ישראל שצוחו הדור וחסו קוד גלות מלרי'
 כי הלח חס היו דור המוצל ולכן גזר עליהם פרעה כל הצן
 הילוד היאורה השליכותו כנגד העוכס שכימותו צמוצל גס
 גזר עליהם שהיו עושים לצינים וחומר לצניח וכולם
 הפלגה שהיו עושים לצינים וחומר לצניח וכולם
 היו נוקוד הדעת שונס יל' משה רציו ע"ה כי הכשמות
 היולאות ע"י קרי חס יוחר עליונות מן הצלות וזכר
 ומקצה שהס צלות נשורס הדעת וכולס היו כיולוח של
 מטרע"ה שכונסכו בקליפה וחו כיחקו צמלרים ע"י משה
 והולרך להעלותם מן הארץ היח וזכוחס ע"י כי היא מוכרח
 לחקן שרשו עכ"ל האר"י הקדוש ז"ל והנה חורתינו הקדושה
 רנוח לנו כל זה צמוז נחס כי ידוע דהקציה גזר צצריח צין
 הצחריס ואמר לחצר חס כי גר יהיס אדעך וגו' ועיקר

אוחס ארצע מלוח טסה כי כן גזרה חכמותו יצדק שצעיור
 אורך הזמן כזה חדככו ויחלרפו ויחלצנו חונס מלינו שלא היו
 צמלרים רק רדיו סנה וחמרו רז"ל שאוחן פיו טסה של
 קושי השיעצוד מיום שכולדה מרים היסלס השיעצוד ומיחר
 ללחם קודס הזמן והנה עד הנה היה עמות פרעס אופן
 השליחות אשר שלח ד' לשלוח חס ישראל לחוג צמדצר וקצר
 הוא שהכונה היא לשבו אח"כ ולכן אומר לנו עזרו חס ד'
 סחס הדצרים וזהו נחחס להרחיק שלא יעלה על הדעת
 שילכו כולם רק אוחס הראויס לעצודה ולזה כשאמר לנו משה
 צבערנו צצנינו וצצמתינו וגו' רמז לנו צזם שהליכתן הליכות
 עולם לוח קלף פרעה ואמר ראו כי רעה נגד פכיסס רמז
 לנו צזם שעדיין לא חיקנו כל הרעה וחטא קרי שצסיצחו
 הוא הגלות כי עדיין לא נשלס הזמן ארצע מלוח טסה ושיעור
 הכחוב ע"ה כי רעה עדיין נגד פכיסס ועדיין לא נדככו
 כשמותיכם ואפ"ל טזה כונח הסרגיס חזי חרי צישא דלחון
 סצירין למיעצד פי הרי הרעה שאחס חושצין לחקן כי
 למיעצד לשון חיקון היא אשר צרה אלתיס לעשות מחרגונין
 די צרה ד' למיעצד ולעשות לשון חיקון הוא כמו רעס
 אלתיס חס הרקיע פרש"י ז"ל חקנו ונחרגונין ועצד ד'
 ח"ל זוהר הקדוש פרשה (תרונוס ק"ה) אשר צרה אלתיס
 לעשות מלי לעשות דלשחחרו גופא דסידי דליתקדס יונח
 ולא ליתעצדי ואישחחרו לעשות עכ"ל פי' אשחחרו כלל
 חקוקא וכלל שליחו ולריך עוד לעשות ולחקן אוחס לקבל
 אפיוכן לאשחחרא פי' עוד היא נקצצ אחס אוחו הרעה
 שלא חקנחס אוחו עדיין ואין חינוח שפרעה גוי ערל
 ידע כ"כ כי פרעה חכים גדול היא כמו"ס צוחר הקדוש כ"פ
 ועוד שפרעה לא דיצר זה צדעתי רק שהשר שלו סס צפיו
 הדברים סדיצר כך וכן חמלח שהשר של וולרים ענן קך
 צפירוס צעה ק' יענה יס סוף ז"ל הזוחר הקדוש (אומר קח)
 ויחור ד' אל הסען מלין חבו וחס חנינו מושעו צארץ מלי
 הוא חלח חלי הוא דלעורח מקערגח דישראל וחס אשערו
 חצרי"ח דודחי דהחוא שעתח דחו ומיכן ישראל לנעצד
 ינח ולהפרע מנלרתי אומר חלח וגו' מם שמיין חילין ומליין
 חו ימותן כולל כחדח חו יהדרון כולל לנלרים וגו' אומר
 קצ"ה מלי אעציד וגו' מיד ח"ל השנח לצך אל עצדי חיוב
 וכו' עכ"ל והנה כשאמר פרעה ראו כי רעה נגד פכיסס היינו
 שלא חקנחס עדיין הרעה וחטא קרי לזה אומר לנו הס"י
 מיד נעלה חס ידך צארצה כלומר צצביל מוכח ארצה כפרש"י
 ז"ל וכלומר צצביל שריצה וסוקיף קושי השיעצוד צזם נשלס
 הזמן וניחקן חטעל ומלח צארצה לשון ריציו הוא כמו הרצה
 ארצה חס זרעך כוכבי השמים חולח זה חס לא ה"י כחי
 צארצה לא כחעוררט על כל זה והיס משרחי לכתוב צה"י
 חונס החורה כי מה שהיס צלונח חין מקרא יולח מדי
 פשוטו ורמוז כרמוז צו גס ח' צה"י נחחלפין צוולח
 אחי"ע וחכנוי הסיס ז"ל דרכו צזם לרוב וחס דלמריקן
 (עירובין כ"ח) ולהג קרצה יגיעה צקר אומר רב פפח צריח

דרב אחא בר אבהו משעיה דרב אחא בר עולא מלמד סכל
 המלביג על דברי תורה וחכמים כדון בלואה רוחות רש"י
 ז"ל ולהב הדבה המלביג עליהם בדיעות אשר כדון והיינו
 טאה ע"ב והתקין לה רבא מיי כתיב לעב להב כתיב אלח כל
 ההוגה בהן עועס עועס נסד רש"י ז"ל כל ההוגי בהם בכל טעה
 שאדם נחזיר בדיה ונולא בהם עועס ע"כ בצ"חוריו לגפ"ת
 ת"ל ייטצטו ותורף דבריט טס כי ונליטו כיפ דפריך מיי כתיב
 כך כנוו (עירובין יז) מיי כתיב אל יוליא אל ילח כתיב
 (ובצ"חיס דף ק"ז ק"ט) מיי כתיב ועליהם ואליהם כתיב כ"י
 וכן בהרבה ונקומות ובהרבה נקומות אמרינן אל תקרא
 כך אלח כך כנוו ח"ת ויה אלח נושא ולא פריך מיי כתיב
 נושא ויה כתיב וכן ח"ת ויהיך אלח ונבדוק ח"ת כתיב
 אלח כתיב וכוונה רבים צ"ש ולא פריך מיי כתיב כך
 והענין דכסא האמורא אומר בעלמו ח"ת כך כ"י הנה כבד תורה
 שאין כפי בהכתיב כנוו טהא אומר אלח כך גמרא גמור
 שא"ת כך כ"י ולזה אין נוקם לפרוך מיי כתיב מי אלח
 בשאונה סתם פירש בהכחוש ויורה ודבריו כאלו כן הוא
 שירשו של הדיבה טולת להב יתפרש לטון הלעגה לכן פריך
 מיי כתיב כ"י ואלו בעלמו היה אומר ח"ת להב אלח לעב לא
 היה נוקם להקטור וברוך זה יתישב ברוב נקומות והוא
 ובעיניו כלל גדול לנזיל הס"ס ולפי דבריו אין נוקם לכל
 מ"ש הגאון והרש"א ז"ל בגיטין בעובדא דחורבן דאסקיה
 בגמרא כ"י ע"ש ויש ליתבז והא דאמרינן (עירובין קא)
 עובס כהדק שוהדקין חת האוונות העולם לביהם שאמר
 וסדיקוהם עונים רבים ולא פריך מיי כתיב כהדק כהדק
 כתיב לא נחונת חילוף האוונות דריש אלח דהדק וסדק
 חד משונות להם ועוד דהתם בלשון ד"א קאמר ברנז
 בעלמא ודברי תורה עמוק עמוק אשרי כל ההוגה בהם
 (הך ז"ל) כ"י ונולא בהם עועס נסד עוב:

נעליכם

ברגליכם וגו' אפ"ל בדרך רוח ונוי איכה
 נעלי נעלי דלא רננא באורייתא אפילו ויה
 שהלויך ותיק עמיד לחדש כמו שהארכנו וזה צ"ח דאיתא
 בכתבי האר"ל שכל המושבות זרות הצאים לחדש בתפלתו
 ונזכרין דעתו הוא זה ונלד שאיט נפנה כחיו ונולא צטנו
 פרש והוא ונזן הקליפה ולזה הוא צע"ת להקליפה וסולמה
 עליו עכ"ל אר"י הקדוש ז"ל וכדע דמעל סיינו הקליפה
 כנ"ש חכמי האומה בפקוק של נעלך ועל רגליך ורגל רומח
 לנקבים כמו שדרשו רז"ל (צרכות פ' מ"י שנתו) וי"ד שומר
 רגליך כאשר הלך אל בית האלהים וגו' אומר רב אחי
 ואיתיווא ר' חנינא בר פפא שומר נקבך בטעה שאחה עומד
 בחפלה לפני וכ"י עכ"ל וי"א בעליכם סיינו נסך הוצדיל
 שלכם הוה צרגליכם בטביל רגליכם והוא הגורמת עוד אפ"ל
 דרומה לכהות הזוב ע"ד ששונתי וסרצ הלדיק וכ"י רבי
מענדילי ופירושוילאן ז"ל ציבור הכתיב וככה תאכלו
 אותו ונתכנס חגורים ועליכם צרגליכם ונוקלכם צידכם
 ואכלתם אותו בהיפזון פסק הוא לר' וגו' כי אכילה רומח

לזבוב ע"ד כי אם הלחם אשר הוא אוכל ואומר חכלה
 ונחתה פיה וגו' ח"א וככה תאכלו התורה הורה דרך ספק
 צענין היווג ונתכנס חגורים היינו לגלות טפה ולכסות
 טפחיים ואוונתו ועליכם צרגליכם ונוקלכם צידכם על פי
 דבריהם ז"ל שרגל נקראת חשה (עירובין ק) אומר ר' יוסי
 בר חננא אומר רב אחי אקור לאדם שיכף את חשבו לדבר
 ע"ה שפאמר ואן צרגלים חועא ופרש"י ז"ל רגלים סיינו
 חשויים כדכתיב צין רגליה כרע פל וכ"י עכ"ל . וכ"ה
 רגליה יורדת מות וכן הוא צו"ה"ק בפקוק רגלי חסדיו
 יטמוה ודבר בלקיחה טרה לפרעה ולאציוולך וטומה
 הקצ"ה לכל געוע זה טיונחת זרים והוה רגלי חסדיו יטמוה
 כ"י עכ"ל ח"א בעליכם צרגליכם פ"י אם יצא לו ח"ו ונחשבה
 זה אז ונוקלכם צידכם חגרשו ניד (ויש להסביר ע"ז
 אומרם ז"ל זרוק פתא לכלחא וחיערא אצחיה) ואומר
 ואכלתם אותו בהיפזון סיינו כמו שכתבנו עד ולא יהא וואריך
 צארתו ועטתו ובער אומרם פסק הוא לה"י פ"י כל זה בורס
 הדיבור אם זוכה לשומר בריח הלשון צעירה ונויאל כשומר
 צריח הוועור טלא יודק צו ונחלוחת צהונת הס"ס ציו
 ח"א פס קח הוא לר' עכ"ל הקדוש . ויש לסיים בחר אומר
 שפר להיות הכתיב כעון סופו צחילתו עז"ה פה קח לר'
 עפ"י דבריהם ז"ל צ"ח טלא היה נוספר עונה לא בתחלת
 הלילה ולא בקופה אלח צח"י הלילה ופירשו הוופרשים ז"ל
 טלא היה נוספר עונה רק על נסקי חשויים והוא רק לט
 שנים כדאיתא (צרכות פ' הוואה) רב כהנא על ונכח חוה
 פוריא דרצ טווע דשא ושחק ועטה לרכי עכ"ל . והו
 הכל לשי"ש ז"ח פה קח אפילו כשהלטרך לפר עונה טון
 סהיה לו כעס עונה ולדיך לרפתה כי אקור לטונס עד
 סיפ"סקנה אז לר' כעונר יהא כזמר טלא יהא כוכח דיעור
 רק לר' והוא ע"ד אומרם ז"ל (חגיגה פ"ק) וגידי לאדם
 ויה שיאר אפילו סיחה קלה טבין ח"ס לאחור וגידין לאדם
 צטעה דיון ואין לך דבר דלא רנניא באורייתא וזהו דבר
 שאי אפשר לכהנו וצפרטו כי לאו בעצמות כל אדם שות
 והנה אומר רז"ל בפקוק חבו ונונקים ז"ל וטרע לכפש לא
 חתו בצערבם ח"י ד' נאמן לשלם סכר הי"ט ח"ך ונחוק וזה
 אל החצלו ונעטיבם והקצלו סכר ע"ז גס צטוב רשע ונרשעו
 ועושה נוספט ולדקה חיה יחיה עוונות נחשט צו לזכיות י"ט
 ח"ך ותיק וזה עכ"ל (וי"ר סדר נשא) וא"כ גס אכתי
 כאמר שהקצ"ה ליה לנו ונחחק התיעוב צעצור שוניה
 הגופים ונוקצלים סכר על זה הי"ט ח"ך ונחוק וזהו ח"א
 פקודי ד' ישרים צודחי ונשונחה לצ המה ואין ח"ך ונחוק
 ונענה כי מלכות ה"י ברא ואלירת עיכס סיינו מיי שונחה
 צוטרט ד' כראוי שומר וואור עיכס טלו ואפ"ה ונקצ"ן
 סכר על זה א"כ ישרים הונה וואור ונוטוחים ולדיקים ילט
 צס : ח"י ע"ש ויה שווליו חוטה ונעלות צווליה הזאת סיינו
 צענין צווב ח"י שוטיב לצ כנ"ש הרננצ"ס ז"ל לא יצעול אלח
 סטינאל כוצד ונחניו ולוטה זה לריך לצעול ורפואה הוא
 לו עכ"ל . י"א ויי טקטק צוולוק הזאת כרת ופראוי וטצי

בט: ועוד לו שצביו יסו ונחוכמים ויפס כמיש חז"ל שאלו
 יצונו שלם ונפשי ונה צדק יפס ציורת וגו' ועוד לו שהוא
 נחמה חת הלכ כמיש חז"ל שהרי בלא אשה שריו בלא
 נחמה כו' (יבמות ק"ג) ועוד לו שמשמרת לו נחמה עיניו
 נחמה טכחוב המוצים ז"ל בהלכות דעוה ע"ש: ועוד לו
 נחמה ירו קיימים הרע קיינעל כי אם חיו נעשע לסי' א'
 נחמה חייבה זהו וקטלית זהו כמו שכתב בזהר הקדוש
 נחמה צדקס ויירחי נמנחל קדישא כמיש בזהר קדוש וכבוד
 נחמה החושש אונר תורת ד' תניינא נסיבת כפש וגוונר
 נחמה פתי וגו' נעונו: לב וגו' נחמה עיניו וגו' נעוונת
 נחמה וזו רלה לבדור תאונר בזה אין תוקן יורה לזה
 נחמה הנגדת התורה וע"ד טכחוב המוצים ז"ל צקוף הלכות
 נחמה ביה חז"ל לאוי לאדם להרגיל עלמו בקדושה ונעטרה
 נחמה עטרה ונדעת כטובה כדי להכליל ולהטביל בדבר
 נחמה ויחבר ויהיחוד שהוא הגורם הגדול וכן יסבוב להתרחק
 נחמה ונסיכרות וגו' שאין נחמה עריות גוברת
 נחמה פניו נחמה עכ"ל: כי התורה שכלל האדם
 נחמה והעד אונרם ז"ל אין עומדין להתפלל אלא ונחמד
 נחמה פקוקה כי בהלכה פקוקה תאור בהאחיות אור אין
 נחמה וצ"ש ואז בהתדבקותו ועווד להתפלל והו שפרטי'
 נחמה פקוקה פקוקה פקוקה הוא לו ונחמד פקוקה יתפלל כמיש
 נחמה ישרים נעונו: לב כי השכינה יכונה בשם פקוקה
 נחמה עזרו חת ד' נעונוה ואפילו כן נולה ג"כ לנעוד
 נחמה עיונית ולחדש זה שלא יהא שכל עקר הגם שבהלכה
 נחמה נכסד קלת ונהדבקות ע"ד שנוענתי בשם הרב
 נחמה **מוראטשיב** ז"ל כל הטובה דבר אחד ונעונוה
 נחמה יתעלה ויתקדש טונו נלח נחמה צנפשו וכול
 נחמה תקפה עליו נעונוה פירוש שנוקס בהלכה עיונית
 נחמה יקורו ונלצבד וגו' הא חיו נחמה צנפשו דייק
 נחמה חיו כו' פי' כנגון הא חיו נחמה עד שיש
 נחמה היינו בתחלה לנעוד ונכיר חיו ונלצו: וזה
 נחמה אל יפעור אדם נחמה אלא ונחמד דבר הלכה
 נחמה כד זכרו כי יש לאדם לזכור חת צוראו בליעודו
 נחמה כד זכרו כי זה העיקר הלימוד לשמה ולהאיר
 נחמה חיו אין סוף צ"ה: אונרם זהו צאם עוסק בהלכה
 נחמה אצל בהלכה עיונית ח"א כי כל נחמה לריך ליתן
 נחמה לירד לעווקה עכ"ל זה וזוה יורה גדולה וליעוד
 נחמה קלים והתקנה לזה בתחילה ליעודו זכור בנחמה
 נחמה צוראו ויולא בזה ח"א אל יפעור אדם נחמה פי' אין
 נחמה לאדם להפער ח"ע ונהדבקות ונעונוה חיצורו אלא
 נחמה דבר הלכה עיונית עי' ז"ל ע"פ דצריהם ז"ל לעולם אל
 נחמה נעונוה של חצירו שנוחך שצחו בא לירי גטוה
 נחמה לשון הרע והיינו צוילי דעלונא אצל צוילי
 נחמה לנער דבר הלכה נעונוה כמי איכא כי האונר
 נחמה בשם אונרו וציא באולה לעולם ח"א אל יפעור נחמה
 נחמה יפער נחמה: יפעור לשון דיבור הוא כמו יפעיורו

צטפה: אין נעפירין אחר הפסח וכו' כי נחמד שצחו בא
 לירי גטוה: חחו סקיים אלא נחמד דבר הלכה פי' אין לך
 חת אונרם רק כשתאמר שצחו חיוה דבר הלכה ונחמד
 דבר הלכה חת רשאי לזכור: חחו שנוחך כד זכרוה לטוב
 נענון אחר וכשארם דבק בחורם ד' וחפלו זה אז נעטה
 נחמה רוח לזכרו ונחמה צו נחמד ד' ונחמה לנעונוה
 נחמה: חחו חסרי חוס ירא חת' צוילתיו חפץ נחמד
 נחמה ונעטע אונר חלטים נה לך לטפר חוקי וגו'
 נחמה ללדקות הלדיק נחמה לה קצ"ה ח"א פי' שחאו ירא
 חת ד' וזו הקצ"ה חפץ צוילתיו של הלדיק והעיקר הכל
 נחמה חיווג כפי יכולתו נעטרה לפי ערכו ונחמה
 נחמה זוכה לבני צדי' ככה נעונוה וכו': חחו כי ידע
 ד' דרך לדיקים חונו לזווג כד"א דרך גבר נעלונה וגו':
 חחו שנוחך יתיילב על דרך לא טוב רע לא ינאס נעטס
 חחו הלדיק וכו' ד' **ויס"א** ז"ל שנוענתי שנוענתי נעונוה
 חחו שחיות שלא יתיילב רגלו בארץ קודם הנעילה כי אם
 לא יחבר חיו בזה אז עבירה גוברת נעונוה חחו יצוה לירי
 חחו ינאס עכ"ל הקדוש: חחו חונו כי יודע ד' דרך
 לדיקים כי הלדיקים חצוצים נעונוה הקצ"ה להתפאר בשם
 חחו צוה ברא וגו' ועליהם נאמר יסאל אחר כך חתפאר
 ולדיקים לעולי ירשו ארץ ונעטעו על רוב שלום ולזה חתפאר
 חז"ל (פסחים נע) לעולם ינאס אדם כל מה שיש לו וישא
 חחו לא נאלץ זה ח"א יסא זה גדולי הדור וכו' ופרטי'
 ז"ל גדולי הדור אלו חסדי נעטרה ולדיקים עכ"ל כי צדיהם צדי'
 נחמה ונקדושה ונחמה ונקדושה ונקדושה ונחמה ונחמה
 נחמה **מאפטיא** כ"י הכפער נחמה אל יפער אלא
 נחמד דבר הלכה ע"כ צוונרם כגון ח"א יחיד ורבים הלכה
 נחמה ע"כ הנדרש ואין להנדרש פירות: ופי' הלדיק הכיל
 כי הליות אורחים גדול נחמה ונעונוה לאדם יאמר הפסק
 כי נחמה ילוח לך ס"ת ויה"ך והוא שם השוניה ונעונוה
 שלו יחיד ורבים הלכה כרבים וחו הלכה פקוקה עכ"ל חן
 ונחמה יסא גס ר"ת וזה כל הרשעים יסמיד ר"ת ויה"ך
 וכן הוא הדרך שסוף נחמה להראש ולזה הראש הנחמה
 נחמה כל הרשעים יסמיד נחמה חסוף הנחמה צדי' נחמה
 ילוח לך:

ולשופת

צין עיניך וגו' חפ"ל עפ"י דצריהם ז"ל
 שנוענתי חפ"ל של ראש לחיות נעונוה
 שיהיו הכל נעונוה צו חפוף נעונוה חפ"ל של יד שנוענתי
 לחיות נעונוה כמיש והיה לך לחוח ודרשו רז"ל לך לחוח ולא
 לחחרים לחוח נחמה חפ"ל של ראש לריך לחיות נעונוה
 לנען יראו ויצעו הכל כפלאות ד' ואשר צידו כח לקדר
 הנעונוה חפ"ל וכונו נעטרה צוונרם וכן כתב וראו כל
 עוני הארץ כי שם ד' נקרא עליך ויראו נחמד ורשאו ז"ל
 (סוטה י"ז נחמה ליה) חלו חפ"ל של ראש ע"ש לזה
 חפ"ל דנקרא טועפות נעונוה כמיש צנערא (צדק קנח
 דף) חפ"ל ואזל צר אונרם ונעונוה חפ"ל נעונוה
 נחמה: ונחמה נעונוה ליה ע"כ ד"ה נעונוה כו'
 כחצו

כתבו בסגנון אחר וקטס דהם צראש בין העינים והוא לשון
הצטות כמו שפיל ואזיל וכו' ועיסויה מטייפין עכ"ל (ע'
צרכות דף ו' חוקי ד"ה אלז הפילין שגראש וכו') והנה
רז"ל אמרו (נויק פ' אלז ומגלחין ט"ו) שאכל פטור ומתפילין
ומייתי לה מראשנה ליה רחונא ליחזקאל פארך חצוש עלך
ומכלל דכ"ע חקור והיינו ציוס הראשון דוקא והטעם דכתיב
ואחריתה כיום ונר ש"מ דעיקר מירוחיה ציוס ראשון
ותפילין חיקרי פאר עכ"ל וצוה אפ"ל מה שאמר אומרים
בשליחות עשה למונן פארך כי אמרו ז"ל (צרכות)
במתפילין דמארי עלמא מה כתיב ומי בעונך ישראל גוי אחד
וכי והיינו דקצ"ה ומשנה ומתפאר צעמו ישראל והנה חיומי
שיך התפלות צונן שישראל זכאין וציה הנוקדס קיים
ומתפארין בכל ויני שבה ומרונוס על כל העמים והנה
כציוול הפגס עכסיו צונן הגלות מוגע לתפילין דמארי עלמא
והנה צציהא ומטיחט צ"צ יוחזר עקרה ליוסנה ויהיו ישראל
ומרונוס ונאחד כמ"ש יזבילו שי לגורא יוקר הפגס ומתפילין
זה שאמר ומתפללי עשה למונן פארך צציהא הפילין שנקראין
פאר ומה ילא למו עובדא עבא לעבודת הבורא יתע"ש
שהציוצ ונועל עלינו חמוד בכל זמן לפאר ולשבה כללות
ישראל ולקפר חמוד שצבחס וצוה ומעלים ומתרונוס
תפילין דמארי עלמא וצוה עושים כחת רוח גדול להצורא
יתע"ש וצוה וליסו כחת וטעם הגון על מה שמוקפיד הקצ"ה
על מי שאומר דלטורין על עמו ישראל כמ"ש צהיטע
ויציעים וצוה אפ"ל ומאמר רז"ל צמדש תכחומא פ' חליה
אמר רצ"ה צה וראה שאין חציב לפני האדם יותר וצמי
והוא מל אורו וכל כך לונה אמר רב כחון צר שמואל כדי
לעשות רלון צורא ע"כ והאמאר הזה אמר דרשמי דיליד
קוסיות המוקשה וכ"כ למה וכי יתכן להקשות על מלות
פרעוה הנפורשת צחורה למה עושין ישראל כך והלא חך
יעשו וכה"ג פריך הגמרא (ר"ה דף ג"ו) אמר ר"י למה
תוקעין צ"ה למה תוקעין החורה אמרה תקעו וגו' ותו
הלשון כ"כ דמשמע דיש צוה צ' צח"כ ופריך וכ"כ למה כאלו
אומר למה יעשו כ"כ צדולות היה לכס לעשות צקטוט
עוד דמחרן ארצ"ש כדי לעשות רלון צורא וכי לא היה
צמואל צדורות האמוראים וני שישכיל ענין זה שמונה
הישראל צוה כדי לעשות רלון צורא יתע"ש ולא הצין
השכלת זה הדבר רק רב כחון צר שמואל עוד מה מוקשה
וכ"כ למה רק על מלות ויילה וסלא זו הקושיא ורו השימו
שייכים ג"כ בכל המלות אמנם צוה צדורטו לעיל וצן דר'
שמונן צן יוחאי היה רולה לעשות כחת רוח לצורא יתע"ש
ולדבר זכות וקטוריא על כללות ישראל והחמיל לשבה
לפאר אוחס ואמר צה וראה כו' ופריך וכ"כ למה אין כוונתו
להקשות על עס ישראל לונה עושים המלות אלא כוונתו
להקשות על רצ"ה וכ"כ למה ומצחס ולמה נכנס רצ"ה
צעוצי הקורה ונתאונן עלמו לשבה את ישראל כ"כ צמור
צה וראה וכי וני הוא שאינו יודע דבר זה ונתרן אמר
דקצ"ש כדי לעשות רלון צורא פ' כוונת רצ"ה בהשגח

זה כדי לעשות כחת רוח ורלון צורא שנתעב ומשמש
הקצ"ה צצחן של ישראל וצמ"ה הרחצו צוה הדיבור וכו'
איתא פירכת המוקשה (צ"ו פ"ה) ולמה ליה כולי האי לה
לחזור על צבי אחרים וכי ע"ש ואפ"ל דהו ענין חות
החמל שלא הלך ד"ה צלל תפילין וחך אפשר אלא לומר
שהים ומשנה חמוד כללות ישראל (והרצ הלדיק הקדוש וכי
ר' **יוסיא** ז"ל צצ"ו אמר החללו מלחכס הצבדים הלוח"ה
כי זה היה חלילה ח"ו צן התפילין והצטר ואמרו ז"ל שלא
יהא חלילה וא"כ לא קיימות עדיין מלות תפילין ולזה יד'
הדווים ויקרעו קבור לצס לעשות חסוזה צאונת ולצח
צחיים עכ"ל ותקסס לזה לקטס צעלמו מרת השפלות צאונת
ולצבור לצו לפני ד' וצוה יכול להדציק צמדחיו ועד' אמר
אחו דרדקי לצ' ומרשא כלומר כמנוגיע לשפלות להחזיק
עלמו כדדקי אז יוכל לצא לצ' ומרשא לחלרות חלסים
וכחזור לענין ו"ה שכוונת רצ"ה היה כדי לעשות רלון
צורא פ' שכיון צוה השבה שהשביח לישראל כדי לעשות
רלון כדיכול לצורא יתעלה ולעשות רלוטו ברלוטו ע' (שצויה
ויהי הלכות גדולות שנו כאן מכלל דליכא קטטס ס'
צחוקי עס ד"ה גדולות כו' וע' צ"ו דף ק"ב) ע"ד וני מוסל
צ' לדיק וע"ד אמרו וני יודע עוז אפיך להלדיק קרחא
ע"ד מה אמי ויודע היה לשון צצירה ונלשון ויודע צ'
אמטי קוכות והיינו הלדיק וכול לשצר עוז אפיך צח"ה
גבורות ודיכיס להפק אוחס לחמוס והענין תפילין דמארי
עלמא ציחר הרצ הלדיק וכי ר' **רוב** ומצוריעו ז'
עדינו אהצ כשיס לו תעמוג כצבנו הולך בדרך הישר ומתחנן
המוחין של אהצ כך כציוול כשישראל עושין רלוט ועצות
יש לו תעמוג גדול כמדע וקרח מוחין גדלות וכן ש'
התפילין דמארי עלמא עכ"ל הש"י יכנס לעצדו צלצד שלם
ולעשות להצורא כחת רוח :

בשלה

ידי בשלה פרעה אח העם ולא כחם חללים דרך חך
פלסחים כי קרצ הוא וגו' ויכצ חללים אח העם
דרך המדצר יס סף וגו' מהרצ הלדיק וכי ר' **יוסיא**
ז"ל כי כשהלדיק עושה הלויים אורחים צוה מדצק עמו
השכיכה כציוול וזיווגא עילאה ומיליו וכל כזק וצח"ה
הלויים הרשע ח"ו וכי אמנס ההלוייה ח"ו פועל אלא
לנוקוס שמוטצ המורה אכל כשנוולך והולך לנוקוס אחר אלו
ונועיל ההלויים : והנה פרעה עשה הלוייה לישראל וענת
פרעה ה"י שילכו ישראל צודאי דרך ארץ פלסחים כי קרצ
הוא צכדי שיעורר עליהם הק"ה צ"נו לפיכך לא רלה הקצ"ה
שילכו ישראל צכח הלוייתו ע"כ ויכצ חללים אח העם
דרך המדצר יס סוף צנוקוס שלא חיסצ פרעה כדי שילכו
ישראל רק צכח חללים וצזיווגא עילאה צקדושה וצעהיה
עכ"ל :

וחטושים